

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 109

(octubre de 2021)

"Se cierra un periodo, se abre uno nuevo..."

Dossier:

Transición ecológica y economía «verde»...

En defensa del poder de compra de salaris i pensions

Les xifres de l'IPC publicades per l'Institut Nacional d'Estadística indiquen que aquest ha patit una pujada del 6,5%. Si anem a la inflació mitjana, aquesta va ser del 3,1%. Els aliments, que formen part més important de la compra de la població treballadora que d'altres conceptes, han pujat un 5%. Tot i això, els salaris pactats en conveni van pujar de mitjana un 1,47% fins al desembre de 2021. La pujada de salaris queda, fins i tot, per sota de les directrius acordades a l'Acord Interconfederal per a l'Ocupació i Negociació Col·lectiva (AENC) 2018-2020, que proposava pujades salarials del 2%, al qual es podia sumar un punt percentual lligat a la productivitat, els resultats empresarials i l'absentisme laboral.

A més, dels 2.886 convenis signats el 2021, només el 15,8% (456) tenia una clàusula de garantia salarial segons l'IPC real, i només 354 consideren que aquesta s'apliqui amb efectes retroactius.

És a dir, que els assalariats d'aquest país han patit el 2021 una pèrdua important del poder de compra dels seus salaris (és a dir, dels seus salaris reals). Per a 5 de cada 6 assalariats, hi haurà una pèrdua del poder de compra dels seus salaris reals, que es xifra, ni més ni menys, en un 5% prenent l'augment de l'IPC acumulat durant l'any, però també hi ha pèrdua, de més de 1,6% si es pren l'IPC mitjà.

A més, els patrons es resisteixen amb dents i ungles a reconèixer les clàusules de revisió on estan signades. Per exemple, a la factoria de Ford a Almusafes, l'empresa ha demanat als treballadors que renunciïn a la revisió salarial, si volen que l'empresa els assigni la fabricació de nous models. El xantatge suposaria renunciar a una mitjana de 2.600 euros anuals per treballador, a canvi de mantenir les feines. Un altre exemple que coneixem és un hospital de Sevilla, on la direcció ha anunciat al comitè d'empresa que iniciarà un procediment d'inaplicació de conveni per no pagar la revisió salarial (recordem que la inaplicació de conveni per decisió unilateral de l'empresa no ha estat tocada a l'acord "històric" sobre la reforma laboral).

Les pujades que depenen del Govern

En els casos en què la pujada salarial depèn

directament del Govern, la situació és igualment greu. El salari mínim va pujar el 2021 un 1,55%, amb efectes des del setembre (i no des del gener). La pèrdua és d'un 4,95% considerant les xifres de final de l'any (també pèrdua considerant l'IPC mitjà, en aquest cas del 1,55%). Pel que fa als empleats públics, el Govern els ha imposat, per al 2021, una pujada del 0,9%, que suposa una pèrdua de poder adquisitiu del 5,6%. Per al 2022, el Govern ha imposat, en una cacicada, sense cap negociació, una pujada del 2%.

Cal assenyalar que els únics empleats públics que mantenen, o fins i tot milloren el seu poder adquisitiu són els policies i guàrdies civils, els sous dels quals han pujat una mitjana del 21,5% entre el 2018 i el 2021. Diu molt d'un govern que redueix els salaris reals dels sanitaris, els ensenyants o els bombers, i premia només els cossos repressius.

Pel que fa al salari diferit dels pensionistes, el 2021 el govern els aplicarà una pujada total del 2,5%. La Reforma de les pensions del ministre Escrivá, pactada amb les direccions dels sindicats CCOO i UGT, fa que, en lloc d'aplicar-se la pujada real de l'IPC entre el desembre del 2020 i el novembre del 2021 (un 5,5%), s'apliqui la pujada mitjana de l'IPC en aquest període (un 2,5%). Per tant, els pensionistes perden, entre el novembre del 2020 i el novembre del 2021, un 3% del valor de les seves pensions.

El conjunt de la classe treballadora ha perdut, per tant, el 2021 poder adquisitiu dels seus salaris en una quantia fins i tot superior al 5% en alguns casos.

El Govern podria, sens dubte, haver aturat aquesta rebaixa generalitzada dels salaris reals, intervenint davant de les pujades desorbitades dels preus. Els aliments han pujat un 3,3% de mitjana. La gasolina ha pujat un 24%, el dièsel un 25%. La llum, un 46,7%. Però, en lloc d'actuar, ha decidit respectar la sacrosanta "llibertat dels mercats". Pel que fa a l'electricitat, l'únic que ha fet és baixar els impostos que la graven, diners que faltaran per a la sanitat, l'ensenyament, els serveis públics.

La classe treballadora que es mobilitza pel manteniment del poder de compra dels salaris no ha rebut cap suport del govern. Per contra, els metal·lúrgics de Cadis, la vaga dels quals

era, bàsicament, per motius salarials, van ser durament reprimits, amb bales de goma, gasos lacrimògens i fins i tot el passeig intimidatori d'una tanqueta per les barriades obreres. Després de finalitzar la vaga, la persecució ha continuat, amb les detencions de diversos treballadors, en operacions amb ampli i innecessari desplegament policial seguides d'una campanya de calúmnies per part de la policia pròpia del franquisme més ranci.

Una pèrdua de poder adquisitiu que ve de lluny

Fa anys que els salaris perden poder de compra. Segons dades de l'Agència Tributària, el creixement mitjà ha estat del 10,2% entre el 2007 i el 2020 –inclosos treballadors públics i privats, així com directius i empleats rasos, més vulnerables a l'acomiadament quan ve una crisi–, mentre que en aquest període la inflació va repuntar, segons l'INE, un 20,3%, pràcticament el doble.

El 2007, el salari mitjà anual més baix era a l'hostaleria amb 14.000 euros, un 31% per sota de la mitjana. El 2019, darrer any de què es disposa aquesta dada, amb prou feines havia pujat a 14.561 euros anuals, i la seva distància amb la mitjana s'havia engrandit al 40%.

La participació dels salaris a la Renda Nacional era de més del 60% el 1985, del 55,6% el 1990, el 53,5% l'any 2000, el 50,2% el 2010, del 46% el 2018.

En paral·lel, la rendibilitat del capital no ha deixat de créixer: els que estan al costat oposat de l'escala, els més acabalats, han vist com les inversions a Borsa –els parquets internacionals ja valen el doble que en el pitjor moment de la pandèmia - i, sobretot, el totxo, no ha deixat de créixer.

Les reformes laborals dels diferents governs han estat el principal instrument del capital per imposar aquestes rebaixes salarials. I, tanmateix, el recent acord deixa intactes totes elles, i només modifica alguns aspectes de la de Rajoy, deixant a les mans de la patronal nombrosos instruments de "flexibilitat" que els permeten oposar-se a la recuperació dels salaris i imposar noves rebaixes. A hores d'ara, la prioritat del Govern és imposar la convalidació parlamentària de l'acord. L'interès de la classe treballadora és que

aquesta reforma no sigui aprovada.

Tots els defensors del capital, contra la pujada de salaris

Treballadors i pensionistes es plantegen, ara, com recuperar el poder de compra dels seus salaris i pensions. Contra aquesta pretensió legítima s'han aixecat en tromba els defensors dels interessos del capital financer. Els economistes, les institucions i els mitjans de comunicació al servei del capital carreguen contra una eventual pujada de salaris, perquè segons ells, obriria una "espiral de pujada" de salaris i preus. És a dir, que proposen que la classe treballadora sacrifiqui els seus salaris reals fins i tot més del 5% "pel bé comú", tot esperant que els preus baixin. Cap d'aquests hipòcrites defensa una baixada per llei dels preus, que evitaria aquesta suposada "espiral".

La patronal CEOE ha defensat que una pujada salarial "desmesurada" generaria atur i tornaria permanent un fenomen com la inflació, que ara consideren transitori. La mateixa opinió que fa mesos que repeteix el Banc Central Europeu.

Tampoc no sembla que els principals dirigents d'UGT i CCOO estiguin per la feina.

Chema Martínez, secretari general de la Federació de Serveis de CCOO, opinava que no cal acompanyar la pujada de la inflació pujant els salaris al mateix nivell en un moment en què està disparada, "però sí garantir que els salaris recuperin poder adquisitiu en un horitzó de dos o tres anys vista", quan els preus es podrien moderar.

Per part seva, el secretari general d'UGT, Pepe Álvarez, reclamava al Govern "que s'estalvi consells: no pot demanar als ciutadans que no es traslladi la inflació als salaris, no els pot demanar que puguin comprar menys, posar menys temps la calefacció perquè els seus salaris perden poder adquisitiu, quan el pes de l'energia ja ho estem pagant tots, i el de l'alimentació, no es pot demanar que no repercutixin en els salaris els increments de la inflació". Però després de dir que l'augment dels salaris ha de tenir relació amb la inflació, ara del 6,7%, no es tracta de reclamar aquesta pujada, sinó que "el marge el donarà la clàusula de revisió salarial", una clàusula "pura", "retroactiva", que, segons la seva opinió, "no pot inquietar" els que defensen que la inflació desbocada és transitòria però que donarà certesa als treballadors si aquesta puja. I proposa

una xifra d'alça salarial basada en la inflació mitjana del 2021, del 3,1% amb aquesta clàusula de revisió. En tot cas, el que Álvarez proposa seria perdre diners ara amb l'esperança de recuperar-los després.

Paguen els salaris com paguen les pensions amb l'acord que han signat.

La mobilització per una pujada generalitzada de salaris, una necessitat

A Alemanya, on la inflació el 2021 ha estat del 4,7% – gairebé dos punts menys que a Espanya– la classe treballadora ha iniciat un moviment de vagues per exigir pujades salarials. El sindicat IG Metall, el més gran d'Europa, ha dit que "els treballadors només volen la part del pastís que els correspon". Un moviment similar es desenvolupa als EUA. Els sindicats espanyols haurien de prendre exemple. Per a la classe treballadora, que viu de vendre la seva força de treball a canvi d'un salari, una pujada generalitzada dels salaris i pensions és imprescindible, que, en primer lloc recuperi el poder de compra perdut tots aquests anys i, en segon lloc garanteixi salaris reals dignes per a tots.

Els nostres compromisos ...

EDITORIAL

En aquest inici d'any

Les dades reals són més fortes que la propaganda oficial. La pujada de l'IPC el 2021 ha arribat al 6,7%, mentre que els salaris i les pensions pugen entre l'1 i el 2,5%.

En aquesta situació, és d'un veritable cinisme la campanya desencadenada per tots els mitjans massius de comunicació contra els augments de salaris i pensions que reclamen totes les categories de treballadors i els pensionistes. Mentrestant, la campanya comercial de Nadal (recolzada per totes les administracions públiques) i fins i tot les rebaixes serveixen per pujar els preus. La mobilització dels metal·lúrgics de Cadis va obrir el camí i s'intenta tancar amb aquesta campanya d'acusació als treballadors "si s'augmenten els salaris es dispararà la inflació". O sigui, s'intenta culpabilitzar la majoria dels disbarats i desastres de l'economia capitalista. I que perdin un 4 o un 5% del poder de compra dels seus salaris, en nom del suposat "bé comú".

Ja es van inventar això de la valorització de les pensions segons la inflació mitjana per justificar el robatori als pensionistes que va significar el primer tram de la reforma Escrivà sobre les pensions.

I avui l'exigència d'augment de salaris i pensions uneix treballadors actius, aturats i jubilats. Aquesta exigència es dirigeix en primer lloc als sindicats perquè no acceptin noves reduccions salarials. Que no acceptin el xantatge d'empreses com la Ford, que amenaça amb acomiadaments massius i fins i tot emprendre el camí de Nissan. I perquè organitzin la mobilització unida de treballadors, aturats i pensionistes en defensa dels salaris directes i diferits. (...)

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IO Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta